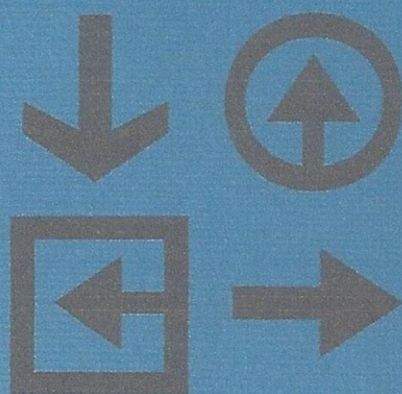


φιλελεύθερη

ΕΜΦΑΣΗ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

50



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΑΥΡΙΟ
ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, ΔΙΕΞΟΔΟΣ, ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ



Ελληνική οικονομία: Κατακτώντας το αύριο

Παναγιώτης Λιαργκόβας

Δημοσιονομική προσαρμογή – κοινωνική δικαιοσύνη – ανάπτυξη: υπάρχει σχέση; 72

Κυριάκος Σαμπατακάκης

Στρατηγικές ανάπτυξης στη νέα πραγματικότητα 82

Δημήτριος Κ. Καρδαράς

Η τεχνολογία ως παράγοντας ανάπτυξης 92

Θοδωρής Πεπανίδης

«Η Ελλάδα 10 χρόνια μπροστά»: οι μεταρρυθμίσεις ως προϋπόθεση βιώσιμης οικονομικής ανάπτυξης 102

Μιράντα Ξαφά

Οικονομία των συνδικάτων ή οικονομία της αγοράς; 109



Οι κοινωνικές συνέπειες της οικονομικής κρίσης

Στράτος Φαναράς

Η οικονομική κρίση και οι επιπτώσεις της στην ατομική ψυχολογία 116

Mooli Lahad

Τι γνωρίζουμε για τις ψυχολογικές και κοινωνικές όψεις της κοινωνικής κρίσης και την ανθεκτικότητα; 122

Λάουρα Αλιπράντη-Μαράτου

Κοινωνική συνοχή, οικονομική κρίση και οικογένεια 135

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ιστορίες επιτυχίας

Λιλή Περγαντά

Η κρίση εφελτήριο ανάπτυξης και αλλαγής νοοτροπίας 148

Δημήτρης Κοίλιαρης

Σκληρή δουλειά και καινοτομία 154

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΜΦΑΣΗ

τεύχος Νο 50,

Ιανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος 2012

ISSN 1108-4197

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ινστιτούτο Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής

Ρηγίλλης 18, 106 74 Αθήνα,

Τηλ.: 210 725 7495 - 7 - Fax: 210 725 7510

<http://www.idkaramanlis.gr>e-mail: info@idkaramanlis.gr**ΕΚΔΟΤΡΙΑ**

Μαρίνα Πυργιώτη

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Παντελής Σκλιάς

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΚΔΟΣΗΣ

Αντιγόνη Κουβίδη

Επιμέλεια Έκδοσης, Παραγωγή**ΠΡΟΣΧΕΔΙΟ****Σχεδιασμός, DTP**

ms design

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Αντώνης Κλάψης, Σπύρος Ρουκανάς,

Γιώργος Γαλανός

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗΑντώνης Ιωαννίδης (Επίκουρος Καθηγητής
Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών), Νικήτας-Σπύρος Κουτσούκης (Επίκουρος Καθηγητής
Πανεπιστημίου Πελοποννήσου), ΠαναγιώτηςΛιαργκόβας (Καθηγητής Πανεπιστημίου
Πελοποννήσου), Πύρρος Παπαδημητρίου(Επίκουρος Καθηγητής Πανεπιστημίου
Πελοποννήσου), Χρήστος Παπάζογλου

(Αναπληρωτής Καθηγητής Παντείου

Πανεπιστημίου), Θεοδόσης Παλάσκας (Καθηγητής
Παντείου Πανεπιστημίου), Νικόλαος Φίλιππας

(Αναπληρωτής Καθηγητής Πανεπιστημίου Πειραιώς)

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ**

Το Ινστιτούτο Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής (ΙΔΚΚ) ιδρύθηκε τον Ιανουάριο του 1998. Είναι επιστημονική μη κερδοσκοπική εταιρεία. Επιδιώκει τη μελέτη και ανάλυση κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών θεμάτων. Σκοπός του Ινστιτούτου είναι η ενδυνάμωση της δημοκρατίας, η διεύρυνση των ελευθεριών του πολίτη και η ενίσχυση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας με στόχο την ανάπτυξη και την κοινωνική συνοχή.

Οι αναλύσεις και οι θέσεις που δημοσιεύονται στις εκδόσεις του Ινστιτούτου Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής δεν αντιπροσωπεύουν απαραίτητα τις απόψεις του Ινστιτούτου.

Οικονομία των συνδικάτων ή οικονομία της αγοράς;

Μιράντα Ξαφά

Υστερα από σχεδόν δύο χρόνια Μνημόνιο, το Μάρτιο του 2012 ολοκληρώθηκε η διαδικασία ανταλλαγής των ομολόγων του ελληνικού Δημοσίου προς τους ιδιώτες ομολογιούχους (PSI), με απώλεια 53,5% του κεφαλαίου τους, και εγκρίθηκε το δεύτερο πακέτο διάσωσης της ελληνικής οικονομίας, ύψους 130 δις. Τι έγινε στα πρώτα δύο χρόνια του Μνημονίου; Και γιατί χρειάστηκε δεύτερο Μνημόνιο; Για να απαντήσουμε αυτά τα ερωτήματα, και να εξηγήσουμε τι πρέπει να συμβεί για να γίνει η Ελλάδα ανταγωνιστική και να οδηγηθεί σε μακροπρόθεσμη πορεία ανάπτυξης, πρέπει να ανατρέξουμε στα αίτια της κρίσης.

Αντίθετα με άλλες χώρες της Ε.Ε., στην Ελλάδα η κρίση δεν προήλθε από τοξικά προϊόντα στο τραπεζικό σύστημα αλλά από τη χρεοκοπία του ελληνικού Δημοσίου. Η γιγάντωση του κράτους και οι παρεμβάσεις του στην οικονομία είναι η γενεσιουργός

αίτια τόσο της δημοσιονομικής κρίσης όσο και της χαμηλής ανταγωνιστικότητας της οικονομίας. Το πελατειακό κράτος είναι αυτό που μοίρασε προσλήψεις, συντάξεις, προμήθειες και επιδοτήσεις με δανεικά. Το πελατειακό κράτος δημιούργησε ολιγοπώλια με την πολιτική αδειοδότησης που άσκησε και καθόρισε ελάχιστες αμοιβές και εγγυημένα περιθώρια κέρδους σε βάρος του κοινωνικού συνόλου. Όταν πριμοδοτείς τους πάντες, τελικά δεν πριμοδοτείς κανέναν, απλώς μειώνεις την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας.

Το Μνημόνιο –πρώτο και δεύτερο– έθεσε επομένως δύο στόχους: τη δημοσιονομική εξυγίανση και τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας, ώστε να τεθούν οι βάσεις για υγιή ανάπτυξη, κατοχυρώνοντας έτσι και την εύλογη προσδοκία των δανειστών μας ότι θα πάρουν πίσω τα δανεικά. Η επιστροφή της χώρας στις διεθνείς κεφαλαιαγορές προϋποθέτει σημαντική μείω-

ση των ελλειμμάτων, ώστε ο λόγος του χρέους προς το ΑΕΠ να μπει σε σταθερά πτωτική τροχιά. Όσο πιο γρήγορα αναπτύσσεται η οικονομία, τόσο πιο εύκολα επιτυγχάνεται η σταθεροποίηση του χρέους. Γι' αυτό το Μνημόνιο περιλαμβάνει διαρθρωτικές παρεμβάσεις που έχουν ως στόχο την αύξηση της προσφοράς αγαθών και υπηρεσιών και τη μείωση της σπατάλης στο Δημόσιο.

Όμως το ελληνικό πολιτικό σύστημα αποδείχθηκε εντυπωσιακά ανίκανο να εφαρμόσει τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις για να μειώσει τις κρατικές δαπάνες και να βελτιώσει την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας. Τι κατάφερε η κυβέρνηση τα πρώτα δύο χρόνια του Μνημονίου; Το έλλειμμα από 15,4% του ΑΕΠ το 2009 μειώθηκε κατά πέντε μονάδες του ΑΕΠ στο 10,5% το 2010, αλλά παρέμεινε σχεδόν στάσιμο το 2011. Έγιναν οριζόντιες περικοπές στις συντάξεις και στους μισθούς στο Δημόσιο και αυξήθηκαν σημαντικά οι φορολογικοί συντελεστές, τόσο στην άμεση όσο και στην έμμεση φορολογία. Έγιναν κάποιες περικοπές στις συντάξεις, χωρίς όμως να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος. Έγιναν κάποιες μεταρρυθμίσεις στην αγορά εργασίας, χωρίς όμως να εφαρμοστούν οι επιχειρησιακές συμβάσεις ή να επιτευχθεί σημαντική ευελιξία στην πράξη. Το μπαράζ νέων φόρων και οι απλήρωτες υποχρεώσεις του κράτους προς ιδιώτες εξαγωγείς και προμηθευτές του Δημοσίου, που έφτασαν τα 7 δις ευρώ στα

τέλη του 2011, βάθυναν την ύφεση. Την ώρα που ιδιωτικές επιχειρήσεις έκλειναν και η ανεργία αυξανόταν, η κυβέρνηση μετέτασσε υπαλλήλους από τις ζημιολόγες ΔΕΚΟ στο Δημόσιο χωρίς να τοημά να απολύσει ούτε έναν περισσευούμενο υπάλληλο. Γιατί ισχύουν δύο μέτρα και δύο σταθμά μεταξύ ιδιωτικού και δημόσιου τομέα; Διότι μέχρι σήμερα το ελληνικό πολιτικό σύστημα διασφάλιζε τη συντήρηση της εξουσίας μέσω της συνεχούς επέκτασης του κράτους, γι' αυτό και δεν έχει τη βούληση να αναλάβει πρωτοβουλίες για να συρρικνώσει το Δημόσιο και να ανταχθεί στις συντεχνίες που το λιμαίνονται. Αν είχαν εφαρμοστεί εγκαίρως η ηλεκτρονική συνταγογράφηση, η ενιαία αρχή πληρωμών, το ενιαίο μισθολόγιο και το διπλογραφικό σύστημα στα νοσοκομεία, αν είχε απολυθεί το υπερβάλλον προσωπικό στο Δημόσιο, όπως προέβλεπε το πρώτο Μνημόνιο, δεν θα είχαν χρειαστεί οριζόντιες περικοπές σε μισθούς και συντάξεις πέρα από αυτές που έγιναν το καλοκαίρι του 2010. Οι οριζόντιες περικοπές αγόρασαν χρόνο για να σχεδιαστούν διαρθρωτικές αλλαγές που μειώνουν τις κρατικές δαπάνες και βελτιώνουν την ανταγωνιστικότητα σε μόνιμη βάση. Τέτοιες αλλαγές όμως δεν σχεδιάστηκαν. Αν είχε γίνει πριν δύο χρόνια πραγματική αναμόρφωση του ασφαλιστικού, με άμεση σύνδεση των συντάξεων με τις εισφορές των εργαζομένων, και δημιουργία ενός πυλώνα ιδιωτικής ασφάλισης, δεν θα ήταν απαραίτητες σήμε-

ρα άγριες οριζόντιες περικοπές στις επικουρικές συντάξεις. «Παίζαμε άμυνα», είπε ο υπουργός Εσωτερικών Τάσος Γιαννίτσης στην εκπομπή «Νέοι Φάκελοι». «Πώς θα ξεφύγουμε, πώς να μην κάνουμε αυτό που δεσμευόμαστε, πώς να συρρικνώσουμε στο μηδέν τις υποχρεώσεις μας, πώς γενικά να πάρουμε κι άλλα ήφεντά, κι άλλα χρέη». Στη διετία της διακυβέρνησης ΠΑΣΟΚ δεν έγινε ούτε μία ιδιωτικοποίηση, ούτε βέβαια απολύθηκε κανείς από το Δημόσιο. Ο ιδιωτικός τομέας, όμως, δεν αντέχει να πληρώνει τους υπεράριθμους του πελατειακού κράτους.

Η προσπάθεια απελευθέρωσης της οικονομίας προσκρούει σε συντεχνίες, συνδικάτα και ισχυρά επιχειρηματικά συμφέροντα που δεν θέλουν να χάσουν καταχρηστικά προνόμια. Προσκρούει σε κρατικοδίαιτα ΜΜΕ που προσπαθούν να επιβιώσουν, προωθώντας ένα δημόσιο λόγο που ενθαρρύνει τον πιο ακραίο λαϊκισμό. Η ελληνική οικονομία δεν θα μπορέσει να γίνει εξωστρεφής, όσο το ένα τέταρτο του εργατικού δυναμικού δουλεύει για το Δημόσιο, το οποίο δεν παράγει διεθνώς εμπορεύσιμα αγαθά. Αν υπολογίσουμε και τις κρατικοδίαιτες επιχειρήσεις, τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα.

Στη ρίζα της κρίσης είναι ο άκρατος κομματισμός των τελευταίων δεκαετιών, που εξέθρεψε την αναξιοκρατία, την ανομία και τη διαφθορά, στοιχεία που γιγαντώθηκαν κατά τα τελευταία χρόνια. Ένα σπάταλο και πατερναλιστικό κράτος, έρμαιο του διεφθαρμέ-

νου πολιτικού συστήματος δεν είναι μόνο υπερχρεωμένο αλλά άδικο και ανήθικο, αφού χρεώνει τα παιδιά μας για να συντηρεί τις κομματικές και συνδικαλιστικές στρατιές που το επανδρώνουν. Η μη τήρηση των νόμων και η ατιμωρησία δεν έχουν μόνο άμεσο οικονομικό κόστος, αλλά δηλητηριάζουν και απωθούν την ατομική προσπάθεια και επιχειρηματικότητα. Η πελατειακή προσέγγιση του ευρύτερου πολιτικού συστήματος καταδικάζει κάθε προσπάθεια συλλογικής δράσης που έχει γνώμονα μόνο το κοινό αγαθό. Με τη λογική του «κατανάλωση εδώ και τώρα» εκτοπίζεται η έννοια της αποταμίευσης και επένδυσης για το μέλλον και επιβραβεύεται η οκνηρία και η διαφθορά. «Το πολιτικό σύστημα για λόγους ιδιοτέλειας έφερε τη χώρα εκεί που την έφερε και τώρα ξανά για λόγους ιδιοτέλειας δεν θέλει να τη βγάλει από εκεί που την έφερε. Επιτέλους, αυτό πρέπει να σπάσει», είπε ο Τάσος Γιαννίτσης.

Η κρίση δεν αντιμετωπίζεται ούτε με περισσότερα δάνεια, ούτε με περισσότερη κατανάλωση (το λεγόμενο «άλλο μείγμα» με τόνωση της αγοράς), όπως πρεσβεύουν κάποια κόμματα και ΜΜΕ. Ούτε με αθέτηση των υποχρεώσεών μας στους πιστωτές ή σε άλλους («δεν πληρώνω») ούτε με κηρύγματα παραβατικότητας («δεν υπακούω»), όπως υποστηρίζει μια μερίδα της Αριστεράς.

Η έξοδος από την κρίση θα γίνει μόνο μέσω της επιστροφής της επενδυτικής εμπιστοσύνης στη χώρα μας,

ώστε να δημιουργηθούν νέες επιχειρήσεις, νέες θέσεις εργασίας, νέος πλούτος, βασισμένος σε μια ανταγωνιστική και παραγωγική οικονομία. Οι αντιλήψεις περί κρατικών μονοπωλίων και «κρατικών φιλέτων» είναι εντελώς παρωχημένες και κρύβουν συμφέροντα και μόνο. Η έμφαση στην εξωστρέφεια και στην προσέλκυση επενδύσεων είναι απολύτως αναγκαία, γιατί η χώρα μας αντιμετωπίζει ένα διογκωμένο εξωτερικό έλλειμμα, που οφείλεται πρωτίστως σ' ένα έλλειμμα ανταγωνιστικότητας που υπήρχε και πριν από το ευρώ. Κάθε σκέψη για έξοδο από το ευρώ και επιστροφή στη δραχμή, λοιπόν, στερείται κάθε λογικής. Η επιστροφή στη δραχμή δεν πρόκειται να καταργήσει την υπεργύμηση της αγοράς εργασίας, τις ολιγοπωλιακές πρακτικές, τα κλειστά επαγγέλματα, τη γραφειοκρατία, την πολυνομία. Οι ανισορροπίες και οι στρεβλώσεις στην πραγματική οικονομία δεν διορθώνονται με νομισματικά μέσα. Καμιά χώρα δεν έχει πλουτίσει ποτέ υποτιμώντας το νόμισμά της.

Προϋπόθεση για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας είναι η εφαρμογή ενός πλαισίου αλληλεπένδετων στρατηγικών, με στόχο τη δραστική μείωση του κράτους και την απελευθέρωση των υγιών δυνάμεων του ιδιωτικού παραγωγικού τομέα. Συγκεκριμένα:

α) Δημιουργία ενός μικρότερου, καλύτερου και πιο ευέλικτου κράτους, μέσω της δραματικής μείωσης των περιττών δαπανών του Δημοσίου. Ουσιαστική μείωση του αριθμού των δη-

μόσιων υπαλλήλων, με στοχευμένες καταργήσεις άχρηστων δομών, σπάταλων φορέων και απόλυση του προσωπικού τους, καταργήσεις κάθε είδους επιδοτήσεων (σε ταμεία ΔΕΚΟ, σε ΟΤΑ, αναπτυξιακό νόμο κ.λπ.) και δραστικό εξορθολογισμό του κόστους του συστήματος περίθαλψης. Ανανέωση στην ηγεσία, στη δομή και στις διαδικασίες του κράτους, με έμφαση στην αποτελεσματική υλοποίηση μακροπρόθεσμων στόχων. Πρέπει να θεσμοθετηθεί ο χωρισμός του κράτους από την κυβέρνηση και να αυτονομηθεί η κρατική λειτουργία από την κομματική ιδιοτέλεια που εξαγοράζει τις ψήφους των πολιτών με διορισμούς και παροχές. Η ανασύνταξη του κράτους πρέπει να επιδιωχθεί με την αξιολόγηση των υπαλλήλων και την απόλυση των υπεράριθμων, των ανίκανων και των φαύλων. Η ύπαρξη αξιόπιστης αξιολόγησης όλων των εργαζομένων στο Δημόσιο είναι βασική προϋπόθεση για αποτελεσματική διοίκηση. Χρειάζεται διεύρυνση του Μνημονίου, με τη δημιουργία ενός οργανισμού, στελεχωμένου με ευθύνη της Ε.Ε., που θα καταγράφει τις αρμοδιότητες κάθε υπηρεσίας του Δημοσίου, θα ορίζει δείκτες αποδοτικότητας για κάθε υπηρεσία και θα συνδέει τις προαγωγές και τις αμοιβές με την αξιολόγηση των υπαλλήλων και των υπηρεσιών. Κάτι ανάλογο θα μπορούσε να γίνει και για τις εφορίες, να δημιουργηθεί δηλαδή μια νέα υπηρεσία κρατικών εσόδων που θα λειτουργήσει και θα στελεχωθεί με ευθύνη της Ε.Ε.

β) Απλούστευση του φορολογικού κώδικα, χαμηλή φορολογία και νέος φοροεισπρακτικός μηχανισμός. Έναν ενιαίο φορολογικό συντελεστή 20% για όλα ανεξαιρέτως τα εισοδήματα φυσικών προσώπων, κλιμακούμενο στο 25% για συνολικά εισοδήματα πάνω από 100.000 ευρώ. Απαλλογία 5.000 ευρώ για κάθε φορολογούμενο και κάθε προστατευόμενο μέλος της οικογένειας. Φόρο Προστιθέμενης Αξίας σε δύο κλίμακες, 10% και 20%. Φορολογία των επιχειρηματικών κερδών με συντελεστή 20%. Κατάργηση όλων των φόρων που βαρύνουν την κατοχή και μεταβίβαση ακίνητης περιουσίας, αλλιά φορολογία της υπεραξίας στη μεταβίβαση ως εισόδημα. Επανάδρυση του φοροεισπρακτικού μηχανισμού και παραδειγματικές ποινές στους φοροδιαφεύγοντες.

Πρέπει, επίσης, να καταργηθούν σχεδόν όλες οι φοροαπαλλογές και οι φόροι υπέρ τρίτων σε «ευγενή ταμεία». Στην ακτοπλοΐα, το ένα τρίτο του εισιτηρίου είναι φόροι υπέρ του ταμείου ναυτικών. Οι ναυτικοί ας μεριμνήσουν για τις δικές τους συντάξεις. Το ίδιο ισχύει για τους δικηγόρους και ήροπάντων για τη ΔΕΗ, το ασφαλιστικό ταμείο της οποίας εισπράττει 700 εκατομμύρια ευρώ από τους φορολογούμενους κάθε χρόνο, χάρη στη λευκή επιταγή που της χάρισε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ πριν από μία δεκαετία. Πρέπει, επίσης, να καταργηθούν οι άχρηστες ρυθμίσεις που έχουν ως στόχο την εξυπηρέτηση των κρατικοδίαιτων ΜΜΕ, επιβα-

ρύνοντας το κόστος των υγιών επιχειρήσεων με εξωστρεφή προσανατολισμό. Κάθε διαφήμιση στα ΜΜΕ επιβαρύνεται με αγγελιόσημο 20% (πέρα από το ΦΠΑ 23%) που καταλήγει στο συνταξιοδοτικό ταμείο των δημοσιογράφων. Επιπλέον, στην εποχή του διαδικτύου, κάθε επιχείρηση στην Ελλάδα –εισηγμένη ή μη– πρέπει να δημοσιεύει τους ισολογισμούς της σε τρεις εφημερίδες κάθε τρίμηνο, κρατώντας στη ζωή κρατικοδίαιτα έντυπα που διαφορετικά θα είχαν κλείσει.

γ) Καθιέρωση εγγυημένης Βασικής Εθνικής Σύνταξης (ΒΕΣ) για όλους τους πολίτες, με κατάργηση όλων των υποχρεωτικών ασφαλιστικών εισφορών και των ταμείων τους (ΙΚΑ, ΟΑΕΕ κ.λπ.) και αποχώρηση του Δημοσίου από όλα τα ασφαλιστικά ταμεία. Βασική Εθνική Σύνταξη στα 700 ευρώ το μήνα, στο 67ο έτος, κατευθείαν από τον προϋπολογισμό. Με την κατάργηση των εισφορών θα μειωθεί δραστικά το συνολικό μισθολογικό κόστος, ενισχύοντας την ανταγωνιστικότητα, αλλιά και θα ανακουφιστούν με μεγαλύτερες συντάξεις εκατοντάδες χιλιάδες χαμηλοσυνταξιούχοι. Μεταβατική περίοδος προσαρμογής, που δεν θα θίγει τους ήδη συνταξιούχους και αυτούς που έχουν ήδη κατοχυρώσει με τις εισφορές τους σύνταξη μεγαλύτερη της Βασικής Εθνικής Σύνταξης. Κίνητρα για ιδιωτική ασφάλιση ως συμπλήρωμα στη Βασική Εθνική Σύνταξη.

δ) Μείωση στα εμπόδια απασχόλησης. Ριζικές μεταρρυθμίσεις στα εργασιακά για την άνθηση των επενδύ-

σεων, της απασχόλησης και των εξαγωγών. Πλήρης απελευθέρωση των επαγγελματιών, κατάργηση νομικών περιορισμών στις εργασιακές σχέσεις, πραγματικά ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις, περιορισμός των αδικαιοηθώντων προνομίων των συνδικαλιστών και απελευθέρωση αγορών και προϊόντων (ωράρια, διατάξεις και άλλα προσκόμματα). Κατάργηση του ΟΑΕΔ και αντικατάστασή του από αυτοδιαχειριζόμενα ΝΠΙΔ, με σκοπό την επανεκπαίδευση του εργατικού δυναμικού, με πληρωμή επιδομάτων ανεργίας κατευθείαν από υπηρεσία του Υπουργείου Εργασίας. Τέλος, παρεμβάσεις για άμεση και ουσιαστική επίσπευση στην απονομή δικαιοσύνης.

ε) Χρηματοδότηση Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΤΑ). Με την κατάργηση όλων των κρατικών φόρων στην ακίνητη περιουσία, η χρηματοδότηση της ΤΑ να γίνεται αποκλειστικά με την καθιέρωση ανταποδοτικού Ενιαίου Τέλους Ακίνητης Περιουσίας (ΕΤΑΠ) που θα επιβάλλεται και θα αποτελεί αντικείμενο διαχείρισης για κάθε δήμο σε επίπεδο Περιφέρειας. Εξαντλείται έτσι κάθε οικονομική υποχρέωση του κράτους προς την ΤΑ.

στ) Αποκρατικοποιήσεις. Μαζική αξιοποίηση/εκποίηση της ακίνητης περιουσίας του Δημοσίου, καθώς και κληροδοτημάτων και δωρεών που ελέγχει το κράτος, και πώληση όλων

των εταιρικών συμμετοχών του Δημοσίου, με μοναδικό στόχο τη συνεχή μείωση του δημόσιου χρέους. Αμυντικές βιομηχανίες, ναυπηγεία, κ.λπ. δεν έχουν λόγο ύπαρξης αν δεν είναι κερδοφόρα. Οι κερδοφόρες επιχειρήσεις πρέπει να ιδιωτικοποιηθούν πλήρως. Λιμάνια, αεροδρόμια, μαρίνες κ.λπ. να δοθούν σε ιδιώτες με συμβάσεις παραχώρησης. Δεν είναι τυχαίο ότι το αεροδρόμιο των Σπάτων, το μόνο ιδιωτικό της χώρας, είναι και το μόνο κερδοφόρο. Το κράτος πρέπει να σταματήσει να παριστάνει τον επιχειρηματία και να αποκτήσει αποκλειστικά ρυθμιστικό ρόλο. Αν η κρίση παραμένει διαχειρίσιμη, αυτό οφείλεται στο τεράστιο περιθώριο εξορθολογισμού του δημόσιου τομέα.

Με την εφαρμογή αυτών των προτάσεων θα εξυγιανθούν τα δημόσια ταμεία και θα τεθούν οι βάσεις για την επιστροφή των ιδιωτικών επενδύσεων στη χώρα μας, ώστε να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας. Οι προτάσεις αυτές θέτουν επίσης τα θεμέλια για επιστροφή στην ευνομία, αξιοκρατία, εργασία, οικονομική πρόοδο και πραγματική κοινωνική αλληλεγγύη στις ευπαθέστερες κοινωνικές τάξεις. Η Ελλάδα δεν θα βγει από το τέλμα της μεταπολίτευσης αν δεν αντιληφθεί ότι χρειάζεται θεραπεία-σοκ προκειμένου να μετασχηματιστεί σε οικονομία της αγοράς. ▲

Η κ. Μιράντα Ξαφά είναι οικονομολόγος και μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της Δράσης.